

Μέχρι τοῦ 1828, ὅσα κτήματα ἐπωλοῦντο, ἐπωλοῦντο ἄνευ δημοπρασίας, εἰ μὴ μὲ συμφωνίαν ἀπλῆν τοῦ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ. Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἕως σήμερον. Τοιαύτη ἐστάθη ἔκπαλαι ἡ συνήθεια».

876

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 13 Ἀπριλίου, Εἰρηνοδίκου καὶ Δημογερόντων
Κορώνης, εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον,
ἐν 49, σ. 56–57.

877

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 14 Ἀπριλίου, Δημογερόντων Μοθώνης, εἰς
ἄνωτέρω ἐγκύκλιον,
ἐν 49, σ. 55–56.

«... Περὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, ἀφ' ἣν ἐπικρατοῦν αἱ συνήθειαι αὐταὶ τοῦ τόπου μας, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ πληροφορήσωμεν... καθότι ἐπὶ Τουρκίας αἱ συνήθειαι αὐταὶ δὲν ἦτον εἰς πλήρη ἐνέργειαν, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων, δυστροποῦντες, ἐποδοσσεύοντο εἰς τὰ κριτήρια τῶν Τούρκων, τῶν ὁποίων οἱ νόμοι καὶ τὰ ἔθιμα ἦτον πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπομένως αἱ συνήθειαι αὐταὶ δὲν ἦσαν παρὰ διὰ τοὺς εὐαγώγους καὶ φιλησυχούς πολίτας καὶ διὰ τοῦτο ὁλόγον καθεὶς ἐφρόντιζε νὰ ἐκθυμῆται τὴν ἀρχὴν τῶν...».

878

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 29 Μαρτίου, Δημογεροντίας ἐπαρχίας Πύργου,
εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον,
ἐν 49, σ. 61–62.

879

1833. Ἀπάντησις, ἀπὸ 9 Ἀπριλίου, Προκρίτων χωρίου Φίλια (Καλαβρύτων), εἰς ἄνωτέρω ἐγκύκλιον,
ἐν 49, σ. 70–71.

«... τὸ συνήθειον τοῦ χωρίου μας...

Α'. — Τὰ θηλυκά, ὅταν ὑπανδρεύονται ἀπὸ τὸ σπῆτι, εἴτε ὁ πατέρας εἴτε τὰ ἀδελφία τὰ ὑπάνδρευαν, ὅ τι λάβουν τότε, ἢ σουτὶ ἢ γρόσια, τέλος ἢ κινητὰ ἢ ἀκίνητα, δὲν εἶχαν ἄδειαν νὰ ἔλθουν ὕστερις νὰ ζητήσουν ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας.

Β'. — Ἄν ἀπέθανε ἄκληρος κανένας ἀδελφὸς ἀπὸ τοὺς ἀρσενικούς, δὲν ἠδύνοντο οἱ ἀδελφάδες διὰ νὰ ἔλθουν ὕστερις νὰ ζητήσουν ἐκ τοῦ μερίδιον τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ, ἀλλὰ κληρονομῆται ἀπὸ τὰ ἀρσενικά ἀδελφία. Καὶ ἂν, κατὰ περίστασιν, πεθάνουν ὅλα τὰ ἀρσενικά ἀδελφία, ἐτότε ἐκληρονομοῦσαν οἱ ἀδελφάδες τὸ μερίδιον ὅλων τῶν ἀρσενικῶν ἀδελφῶν ἐκ τῆς πατρικῆς τῶν κληρονομίας. Ἄν κανένας ἀδελφὸς ἤθελε πεθάνει καὶ δὲν ἄφηκε κληρονομίαν καὶ ἔμενε ἡ γυναῖκα του χήρα καὶ ἂν ἐπανδρευόνταν ὕστερις ἡ γυναῖκα τοῦ ἀποθανόντος, ἐλάμβανε ἀπὸ τὸ μερίδιον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὰ ἐπτὰ ἕνα. Καὶ ὅταν δὲν ὑπαν-

